

Molnár Miklós Futballbíró

A képen két iparos futballcsapat látható meccs előtt, és a bíró tiszta fehér szerelésben az apám, Molnár Miklós. Az épületen látszik a felirat, hogy SÜTŐDE. Korábban focizott is ilyen iparos csapatban. Apám szeretett kávéházba járni, ahol a barátaival beszélgetett. Aztán járt teniszezni, minden hétfőgén jártak futballmeccsre, apám nagy MTK-drukker volt. Fiatalkorában focizott is valamelyik cukrász csapatban, később pedig futballbíró volt ugyanilyen iparos csapatok közötti meccseken. Persze a kávéház és a meccs, ez mind férfi időtöltés volt, mint ahogy annak idején szokás volt. Aztán minden hétfőgén ultiztak, egy ilyen családi ultiparti volt, ugyancsak a férfiak. Anyám nem kártyázott. De színházba, operába, operettbe együtt jártak. Néha engem is vittek. Az volt a legnagyobb élményem, amire így visszaemlékszem, hogy elmentünk egy moziba vagy egy színházba, és utána elvittek vacsorázni a Savoyba vagy az Emkébe. Ide jártak a Lantos, a Karády, ezek annak a kornak a nagy sztárjai voltak. Egy tizenvalahány éves fiúnak ezeket látni, óriási élmény volt. De például apám nemigen játszott velem. Én is éjjel-nappal futballoztam. Én voltam az iskola kapusa. Amikor hatodikos voltam, már védtem az iskolai csapatban, ami főleg nyolcadikosokból állt. Aztán 1946-ban gyermekparalízisem volt, a karom megbénult, és attól kezdve balbekket játszottam.